

Kulturministeriet

Att.: Specialkonsulent Julie Broholm

Sendt pr. email til kum@kum.dk med kopi til jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

25. september 2026

Høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Danske Medier takker Kulturministeriet for modtagelsen af høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden. Lovforslaget har til formål at udmønte den politiske aftale om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed, som blev indgået af regeringen, SF og Enhedslisten 9. december 2025.

Et første udkast til forslag om lov om medieombudsmanden var i høring primo 2026. Danske Medier afgav høringssvar herom 27. februar 2026, men da der blev udskrevet valg til Folketinget dagen før høringsfristen, blev lovforslaget ikke fremsat for Folketinget. De indkomne høringssvar, herunder Danske Mediers, er derfor ikke blevet tilgængeliggjort og kommenteret i et officielt høringsnotat fra Kulturministeriet.

Foreningen konstaterer, at det reviderede lovudkast på en række punkter har taget højde for Danske Mediers bemærkninger til det første lovudkast. Det er imidlertid foreningens vurdering, at der fortsat er behov for at fremsætte bemærkninger til det reviderede lovudkast, navnlig vedrørende følgende afgørende punkter, der behandles nærmere nedenfor under ad lovudkastets pkt. 3.3. og pkt. 9:

1. **Lovforslagets begrebsforvirring i forhold til sammenblandingen af "almindelig redelighed" og "god presseskik", og den deraf følgende uklarhed om rækkevidden af lovudkastet.**
2. **Den manglende omtale af den europæiske forordning om mediefrihed fra 2024 og fraværet af en analyse af lovudkastets forenelighed med forordningen.**

Indledende bemærkninger til lovudkastet

Danske Medier konstaterede i december 2025 med stor tilfredshed, at partierne bag den politiske aftale udtrykkeligt slog ring om de allerede gældende ansvarsregler for medier, der er omfattet af medieansvarsloven: "Aftalepartierne anerkender det eksisterende ansvarssystem over for de traditionelle massemedier med et Pressenævn, som på baggrund af retningslinjer for god presseskik behandler sager relateret til traditionelle massemedier. Der er ikke et tilsvarende organ med samme traditioner, tilsvarende retningslinjer, kompetencer og håndhævelsesmuligheder overfor alternative medieaktørers indhold." Aftalepartierne ønskede med aftalen at gøre op med den forskel og var "derfor enige om, at der er behov for at etablere en ny ansvarsnorm for alternative medieaktører

og bedre mulighed for at drage alternative medieaktører til ansvar". Foreningen bifalder, at denne anerkendelse af det eksisterende ansvarssystem for medier omfattet af medieansvarsloven også slås fast i de almindelige bemærkninger til lovforslaget i pkt. 1, side 13.

Danske Medier var repræsenteret i Medieansvarsudvalget og har både før, under og efter udvalgets arbejde talt for en klar adskillelse mellem publicistiske medier, der allerede er omfattet af medieansvarsloven og dermed underlagt Pressenævnets kompetence, og alternative medieaktører. Derfor hilser foreningen hovedlinjerne i den politiske aftale velkommen og ser samlet set positivt på det foreliggende udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Danske Medier vil hovedsageligt kommentere de dele, der vedrører medieombudsmandens kompetencer over for massemedier.

Ad lovudkastets pkt. 2. – Baggrund

De almindelige bemærkninger til lovforslaget redegør i pkt. 2 (side 14) for det lovforberedende arbejde i Medieansvarsudvalget. Danske Medier konstaterer med tilfredshed, at teksten i forhold til det første lovudkast er blevet rettet, så det nu korrekt fremgår, at Medieansvarsudvalget ifølge sit kommissorium skulle "undersøge, hvordan der kan etableres en medieombudsmand efter svensk forbillede" [Danske Mediers fremhævnings].

Danske Medier savner imidlertid fortsat, at lovudkastet forklarer, at en "medieombudsmand efter svensk forbillede" er en ombudsmand, der er oprettet og finansieret af mediebranchen som led i branchens selvregulering og som dermed er helt uafhængig af staten.

Repræsentanterne for massemedierne i Medieansvarsudvalget var positivt indstillede overfor etablering af en "privat" medieombudsmand efter svensk forbillede, men da et flertal i udvalget fraveg kommissoriet og i stedet ville anbefale at nedsætte medieombudsmandsinstitutionen som et "uafhængigt offentligt organ, der finansieres af staten" og med beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemedierne, førte det til modstand fra nogle af medierepræsentanterne.

Ad lovudkastets pkt. 3.2. – Medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører

Generelt

Danske Mediers fokus har gennem hele processen været på de redaktionelle medier – først og fremmest de medier, som er omfattet af medieansvarsloven, men også digitale medier, som kvalificerer til at være omfattet af medieansvarslovens § 1, nr. 3, men som ikke har indgivet anmeldelse til Pressenævnet og derfor efter gældende ret *de facto* falder uden for medieansvarslovens anvendelsesområde. Foreningen har derfor kun enkelte principielle bemærkninger til medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører.

Danske Medier bemærker, at afgrænsningen i pkt. 3.2.3.1. af de alternative medieaktører, der vil være omfattet af medieombudsmandens kompetence, spænder over en bred kreds af aktører fra "større alternative medieaktører" (fx en influent med 50.000 følgere) til "øvrige alternative medieaktører" (fx en blogger med få interesserede læsere), som udbreder indhold "af alvorlig eller principiel karakter", der når "bredt ud".

For så vidt angår reguleringen af de alternative medieaktører finder Danske Medier helt principielt, at lovgiver bør være meget varsom med at indføre regler, som enten direkte eller indirekte kan begrænse den enkeltes ytringsfrihed.

Afgrænsning

Foreningen noterer, at medieombudsmandens kompetence angår "nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter", jf. pkt. 3.2.3.1.

Danske Medier konstaterer, at lovudkastet på dette punkt er tilrettet i forhold til det første lovudkast, som afgrænsede medieombudsmandens kompetence i relation til alternative medieaktører til "indhold, der har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter", mens "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold" samt "satirisk indhold eller indhold, som udgør ren underholdning" som *udgangspunkt* ikke er omfattet.

Danske Medier bifalder, at Kulturministeriet har opgivet at videreføre denne vanskelige afgrænsning i det reviderede lovudkast, da den vil være særdeles vanskelig at foretage i praksis. Foreningen anerkender ambitionen om at beskytte mod alternative medieaktørers indhold og handlemåde i strid med "god offentliggørelsesskik", men foreningen finder det vigtigt, at en kommende medieombudsmand ikke kommer til at fungere som offentlig smagsdommer i forhold til indhold, som fx kan virke krænkende, forargende eller usmageligt, men som ikke desto mindre er lovlige ytringer efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols faste praksis.¹

Evaluering

I forlængelse af det ovenfor anførte bifalder Danske Medier den politiske aftale om, at medieombudsmandens kompetencer skal evalueres efter fire år, som gengivet i lovforslagets pkt. 1.

Hvem repræsenterer medieombudsmanden

Særligt for så vidt angår medieombudsmandens kompetence til at indtræde i civile sager over for alternative medieaktører foreslår Danske Medier, at det tydeliggøres, at medieombudsmanden ikke kun kan biintervenere eller føre sager som mandatar for den, der føler sig krænkede af en alternativ medieaktørs offentliggørelse, men også *til fordel* for den alternative medieaktør. Det anføres således blot i pkt. 3.2.3.4. side 30, at medieombudsmanden kan "møde for en part" i retssager, men der er efter foreningens opfattelse behov for en klar markering af, at en *uafhængig offentlig*

¹ Se Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 7. december 1976 i sagen Handyside mod Storbritannien, præmis 49, der er gentaget i en lang række senere afgørelser.

medieombudsmand, som har til formål at fremme almindelig redelighed i mediebilledet, også kan bistå alternative medieaktører i sager, hvor magtfulde fysiske eller juridiske personer forsøger at forhindre berettiget offentliggørelse – de såkaldte SLAPP-sager (strategic lawsuits against public participation).²

Danske Medier bemærker, at der i indledningen til pkt. 3.2.3.4. henvises til "Medieansvarsudvalgets anbefalinger"; der er rettelig tale om udvalgsflertallets anbefalinger.

Danske Medier opfordrer til, at Kulturministeriet gennemgår lovforslaget nøje med henblik på sikre, at medieombudsmanden kan bistå alle relevante parter.

Ad lovudkastets pkt. 3.3. – Medieombudsmandens kompetencer over for massemedier

Generelt

Danske Medier anerkender den begrænsede kompetence, som medieombudsmanden tillægges i forhold til medier omfattet af medieansvarsloven. Lovforslaget – og den politiske aftale – afspejler dermed den balance mellem ansvarlige, publicistiske medier og uregulerede, alternative medieaktører, som foreningen efterlyste under Medieansvarsudvalgets arbejde.

Danske Medier finder det i den forbindelse særligt positivt, at der er blevet lyttet til den stærke skepsis, som repræsentanter for mediebranchen fremsatte i Medieansvarsudvalget i forhold til at give en medieombudsmand beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemediernes.

Det er imidlertid særdeles bemærkelsesværdigt og må antages at være en forglemmelse, at lovudkastet ikke forholder sig til foreneligheden af den foreslåede offentlige medieombudsmands kompetencer overfor medier omfattet af medieansvarsloven med EU's forordning 2024/1083 om mediefrihed, navnlig artikel 4, stk. 2. Danske Medier opfordrer Kulturministeriet til at indsætte en analyse heraf i lovforslagets bemærkninger.

Indbringelse af sager for Pressenævnet

Lovudkastet indeholder i pkt. 3.3.3.1. en alvorlig, men helt unødvendig begrebsforvirring, der vil give anledning til vanskeligheder i den praktiske regelanvendelse. Det skyldes, at medieombudsmandens overordnede formål i lovforslagets § 1 om at "fremme *almindelig redelighed* i mediebilledet" – et nyt begreb, der ikke er nærmere forklaret – i lovudkastet bliver blandet sammen med massemediernes

² Se Europa-Kommissionens henstilling 2022/758 af 27. april 2022 om beskyttelse af journalister og menneskerettighedsforkæmpere, som engagerer sig offentligt, mod åbenbart grundløse eller urimelige retssager ("strategiske retssager mod offentligt engagement"). Henstillingen er – til forskel fra det senere vedtagne EU-direktiv 2024/1060 om samme emne – også rettet mod Danmark. Se også Europarådets rekommandation CM/Rec(2024)2 on countering the use of strategic lawsuits against public participation (SLAPPs).

pligt til at overholde *god presseskik*, jf. medieansvarslovens § 34 – en retlig standard, som Pressenævnet har udfyldt gennem næsten 35 års praksis.

Danske Medier anerkender, at Kulturministeriet har foretaget tilretninger af lovudkastets afsnit 3.3.3.1. i forhold til det første lovudkast, så det nu fremgår på side 33, at ”medieombudsmanden skal kunne indbringe sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik, jf. medieansvarslovens § 34”. Foreningen kan støtte dette, om end det bør præciseres, at der skal være tale om sager af ”væsentlig eller principiel betydning”, jf. nærmere nedenfor.

Det fremgår imidlertid på side 34, at det ”forudsættes, at medieombudsmanden vil indbringe sager for massemedierne og Pressenævnet, som har væsentlig eller principiel betydning for almindelig redelighed”. Dette kan med lidt god vilje forstås sådan, at medieombudsmanden i overensstemmelse med sit overordnede formål om at ”fremme almindelig redelighed i mediebildet”, kan indbringe sager for Pressenævnet, som medieombudsmanden mener kræver opmærksomhed.

Men derefter anføres det på side 34, at ”Medieombudsmanden vil dog på baggrund af Pressenævnets afgørelser kunne tilkendte give *[sic]* sin mening om, hvorvidt retningslinjerne for god presseskik afspejler almindelig redelighed”. Danske Medier finder dette fuldstændig uacceptabelt.

Der er ikke tale om en ligegyldig strid om ord. Det betyder nemlig reelt, at medieombudsmanden kan indbringe en sag for Pressenævnet, som vedkommende mener har væsentlig eller principiel betydning for det ikke nærmere definerede begreb ”almindelig redelighed”. Hvis Pressenævnet derefter afgør, at der *ikke* er grundlag for at udtale kritik af mediet med henvisning til den veletablerede retlige standard ”god presseskik”, så følger det minsandten af lovudkastet, at medieombudsmanden alligevel bare kan tilkendegive, at retningslinjerne for god presseskik ikke afspejler almindelig redelighed.

Konsekvenserne af dette vil for det *første* være, at aftalepartiernes udtrykkelige anerkendelse af det eksisterende ansvarssystem for massemedierne med et Pressenævn, der behandler sager på baggrund af retningslinjerne for god presseskik, ikke respekteres.³ For det *andet* vil der være tale om en underkendelse af Pressenævnets autoritet, som end ikke medierne stiller spørgsmålstegn ved. Endelig vil det for det *tredje* betyde, at det medie, som *ikke* har fået kritik i Pressenævnet ikke desto mindre – indirekte – får at vide af den statslige medieombudsmand, at mediet har handlet uredeligt, selvom medieombudsmanden slet ikke har kompetence til at træffe en afgørelse vedrørende mediet.

Danske Medier finder ovenstående indlysende forkert. Foreningen opfordrer derfor på det kraftigste Kulturministeriet til at revidere lovudkastet yderligere, inden det måtte blive fremsat for Folketinget, så den beskrevne begrebsforvirring og de formentlig utilsigtede konsekvenser heraf elimineres.

³ Se side 1 i den politiske aftale af 9. december 2025 om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed.

Det bemærkes for god ordens skyld, at Danske Medier i sit høringssvar af 27. februar 2026 redegjorde for, at den politiske aftale desværre gengav Medieansvarsudvalgets flertals anbefaling om indbringelse af sager for Pressenævnet forkert. Der henvises til gennemgangen i høringssvaret.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvornår en sag har ”væsentlig eller principiel betydning”, vil Danske Medier gentage sit forslag fra høringssvaret af 27. februar 2026 om, at der i bemærkningerne henvises til Pressenævnets notat om egen drift-sager af 28. september 2015, der blandt andet indeholder nævnets generelle vurdering af, hvornår en sag er af væsentlig eller principiel betydning, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. De afgørende ord ”af væsentlig eller principiel betydning” bør samtidig indsættes i selve bestemmelsen i lovforslagets § 13.

Fri proces

Danske Medier lægger afgørende vægt på, at lovforslaget alene giver medieombudsmanden kompetence til at *henstille*, at der meddeles fri proces i sager mod medier omfattet af medieansvarsloven, mens kompetencen til at *meddele* fri proces ligger hos Civilstyrelsen.

Foreningen bifalder, at spørgsmålet om henstilling om fri proces kan indgå i den aftalte evaluering af medieombudsmandens kompetencer.

Ad lovudkastets pkt. 3.9. – Afskaffelse af afgift for udlevering af visse kopier og udskrifter m.v. for massemedier

Danske Medier ser meget positivt på forslaget om, at medier omfattet af medieansvarsloven ikke skal betale afgift efter retsafgiftslovens § 35. Der er tale om en reel afgiftslettelse, som vil have positiv betydning for mediernes redaktionelle virksomhed – ikke mindst den samfundsvigtige undersøgende journalistik.

Ad lovudkastets pkt. 9. – Forholdet til EU-retten

Som anført ovenfor under ad pkt. 3.3., er lovforslagets forenelighed med den europæiske forordning om mediefrihed slet ikke behandlet.

Danske Medier finder helt generelt, at et lovforslag, der kan få betydning for mediernes redaktionelle frihed og uafhængighed, oplagt bør forholde sig til den relativt nye EU-forordning, som netop har til formål at beskytte mediefriheden.

Ad lovudkastets pkt. 11 – Sammenfattende skema

Danske Medier bemærker, at det sammenfattende skema i hvert tilfælde to steder ikke er konsekvensrettet i forhold til det skema, som var indeholdt i det første lovudkast.

Det gælder dels boksen vedr. negative økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v., hvor medieombudsmandens indbringelse af sager ikke er medtaget, jf. lovudkastets pkt. 5, og dels boksen vedr. negative administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v., hvor § 8 skal ændres til § 9 og henvisningen til alternative medieaktørers skriftlige udtalelser, jf. § 19, skal slettes.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Ad § 1

Danske Medier finder beskrivelsen af medieombudsmandens formål i sidste afsnit side 64 upræcist.

For det første fremstår det som om, at medieombudsmanden for så vidt angår alternative medieaktører kun har kompetence til at træffe afgørelse om handlinger i strid med god offentliggørelsesskik, selv om medieombudsmanden også for denne gruppe af medieaktører har kompetencer efter §§ 12, 15, 16 og 17.

For det andet bør det præciseres, at medieombudsmanden for så vidt angår massemedier kun kan indbringe "væsentlige og principielle sager" for massemedierne og Pressenævnet.

Ad § 9

Det anføres på side 70 om den foreslåede ansvarsnorm for alternative medieaktører om god offentliggørelsesskik, at den "skal forstås som standarden for den omhu, som en alternativ medieaktør med rimelighed kan forventes at udvise over for mediebrugere med hensyn til almindelig redelighed". Danske Medier undrer sig over brugen af ordet "mediebrugere", da det er foreningens opfattelse, at reguleringen også – og vel navnlig – har til formål at beskytte dem, der *omtales* af alternative medieaktører.

Ad § 12

Danske Medier noterer, at medieombudsmandens bidrag til den offentlige debat om den danske medievirkelighed ikke blot kan forholde sig til alternative medieaktører, men også til medier, der er omfattet af medieansvarsloven.

De kortfattede bemærkninger til § 12 forholder sig ikke nærmere til denne kompetence. Danske Medier finder det imidlertid vigtigt, at det tydeliggøres i bemærkningerne, at medieombudsmanden *ikke* har kompetence til at udtale sig om god presseskik, hvilket udelukkende er Pressenævnets prerogativ.

Ad § 13

Som anført ovenfor under ad lovudkastets pkt. 3.3. opfordrer Danske Medier til, at ordene "af væsentlig eller principiel betydning" indsættes i selve lovteksten, da § 13 i modsat fald har en langt bredere ordlyd end det, der er hensigten, jf. såvel de almindelige bemærkninger til lovforslaget som bemærkningerne til § 13.

Som ligeledes behandlet ovenfor i samme afsnit bør henvisningerne til "almindelig redelighed" ændres for at undgå forvirring om, hvorvidt der gælder flere forskellige normer for massemedierne. Helt uforståelige bliver bemærkningerne efter Danske Mediers opfattelse, når det på side 76-77 anføres: "Medieombudsmanden vil i udvælgelsen af sager, der indbringes for massemedierne og Pressenævnet, kunne lægge vægt på hensynet til almindelig redelighed. Massemedierne og Pressenævnet vil dog ikke kunne tage stilling til, om f.eks. en offentliggørelse er i strid med almindelig redelighed."

Medieombudsmanden kan udmærket have en selvstændig mening om, hvad "almindelig redelighed" er, men massemediernes indhold og handlemåde skal bedømmes efter "god presseskik", jf. medieansvarslovens § 34.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor under ad lovudkastets pkt. 3.3.

Ad § 18

Danske Medier finder det påfaldende, at der ikke er fastsat en frist for indgivelse af klager over, at alternative medieaktører har handlet i strid med god offentliggørelsesskik i § 18 eller andetsteds. Det forekommer ikke hensigtsmæssigt, hvis en flere år gammel offentliggørelse kan indbringes for medieombudsmanden. Det gælder særligt, hvis de forhold, der har været omtalt af den alternative medieaktør, i mellemtiden har ændret sig markant, fx fordi emnet er genstand for en aktuel politisk debat, som får en ældre offentliggørelse til at fremstå i et helt nyt lys.

Foreningen er opmærksom på, at problemstillingen først kan blive aktuel nogen tid efter lovens ikrafttrædelse, jf. lovforslagets § 33, stk. 2.

Danske Medier står naturligvis til rådighed, såfremt ovenstående ønskes uddybet. Henvendelser herom kan rettes til undertegnede.

Med venlig hilsen

Danske Medier

Dicle Duran Nielsen

Adm. direktør